

THE NOTHING I NEEDED

FERDINANDO FREGA

HET NIETS DAT IK NODIG HAD

HET NIETS DAT IK NODIG HAD

Mijn vrouw Elisabetta besloot op vakantie te gaan met mijn dochter Giorgia, samen met haar broer Michele en zijn vrouw Cinzia.

Hun bestemming was het huis van een neef in Sicilië, waar ze vijf dagen zouden doorbrengen om te herstellen van de stress van het dagelijks leven.

Voordat ze me alleen achterlieten, afgezien van de verantwoordelijkheid om voor mijn Amerikaanse labrador te zorgen, die ooit een vriendinnetje in Napels had gehad en het plaatselijke hondenaccent had opgepikt, zorgden ze ervoor me te vertellen dat de voorraadkast volledig gevuld was. Ze lieten me ook vijftig euro achter voor eventuele extra dagelijkse uitgaven en maakten duidelijk dat, wanneer ze terugkwamen, ze verwachtten dat het huis in perfecte orde zou zijn en niet zou lijken op een huishoudelijke rampzone.

Elke dag belden ze. Beiden maakten zich zorgen om de hond. Had hij gegeten? Had hij genoeg water gedronken? Was hij naar buiten geweest voor zijn wandeling? Had hij zijn behoefte gedaan? Had hij gezelschap gevonden?

Op een gegeven moment stelde ik voor dat ze hem rechtstreeks zouden bellen en hem zelf hun vragen laten beantwoorden, klachten inbegrepen.

Wat mij betreft, ik kreeg alleen af en toe een rustige vraag van mijn vrouw.

'Heb je gegeten?'

En ik antwoordde met evenveel rust.

'Ja, mijn liefste.'

Ahahahahahahahahah.

Toen kwam de dag van hun terugkeer.

Bovenmatig nieuwsgierig, kwamen ze het huis binnen.

Alles was smetteloos. De keuken was onberispelijk. Geen enkel bord stond verkeerd.

Ze waren zo verrast dat ze weer naar buiten stapten, in de gang bleven staan en zich afvroegen of ze het verkeerde appartement waren binnengegaan.

Mijn schoonzus, dochter van een hoge carabinieri-officier, inspecteerde de plaats delict grondig en feliciteerde me, terwijl ze zich afvroeg hoe zoiets in godsnaam had kunnen gebeuren.

Net toen iedereen dacht dat de special effects voorbij waren, verzamelden we ons rond de keukentafel en keken ze toe hoe ik aankwam met de vijftig euro in mijn hand, klaar om ze terug te geven.

Hun blikken ontmoetten elkaar. Hun ogen voerden een heel gesprek zonder één woord.

De vraag kwam meteen.

'Heb je niet gegeten?'

En ik antwoordde:

'Jawel, dank je. Minstens drie keer per dag. Maar ik wist dat ik verder niets nodig had. Het niets was genoeg voor mij om te leven. Het was alles wat ik nodig had.'

Ik glimlachte en ging alleen een wandeling maken.

Want succes moet je nooit delen.

Het is als ijs. Iedereen herkent de smaak op zijn eigen gehemelte, ook al is het voor iedereen dezelfde smaak.

Ferdinando